

USTAWA
z dnia 1 lipca 1949 r.

o zakładach leczniczych dla zwierząt

Opracowano na podstawie: Dz.U. z 1949 r. Nr 41, poz. 297; 1988 r. Nr 41, poz. 324; 1990 r. Nr 34, poz. 198, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2003 r. Nr 52, poz. 450;

DZIAŁ I
Zakłady lecznicze dla zwierząt

Art. 1.

Przez zakład leczniczy dla zwierząt należy rozumieć zakład, w którym przeprowadza się leczenie zwierząt oraz wszelkie zabiegi lekarsko-weterynaryjne, jak również obserwację i pielęgnację zwierząt.

Art. 2.

1. Zakłady lecznicze dla zwierząt dzielą się na:
 - 1) lecznice dla zwierząt, potrzebujących stałego pomieszczenia w celu leczenia i pielęgnowania lub obserwacji lekarsko-weterynaryjnej,
 - 2) przychodnie dla zwierząt, doprowadzanych dla zbadania lub zabiegu lekarsko-weterynaryjnego.
2. Lecznice i przychodnie dla zwierząt mogą być prowadzone przez Państwo, związki, stowarzyszenia, spółdzielnie lub osoby prywatne.
3. Lecznice i przychodnie dla zwierząt nazywane są w dalszym ciągu: państwowymi - gdy są prowadzone przez Państwo, społecznymi - gdy są prowadzone przez wymienione w ust. 2 związki, stowarzyszenia i spółdzielnie, prywatnymi - gdy są prowadzone przez osoby prywatne.
4. Lecznice i przychodnie dla zwierząt mogą być prowadzone także przez gminy. Do lecznic i przychodni prowadzonych przez gminy stosuje się odpowiednio przepisy art. 13-21.

DZIAŁ II
Państwowe lecznice dla zwierząt

Art. 3.

1. Państwowe lecznice dla zwierząt tworzy się w ramach administracji państwowej.
2. Zasady organizacji i zakres działania państwowych lecznic dla zwierząt określi zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 4.

1. Państwowe lecznice dla zwierząt przyjmują na leczenie i pielęgnowanie lub obserwację zwierzęta, które wymagają leczenia klinicznego, jeżeli względy sanitarno-weterynaryjne pozwalają na ich przyjęcie.
2. Doprowadzone do państwowej lecznicy zwierzęta chore lub podejrzane o zaraźliwą chorobę należy izolować na miejscu, zawiadamiając powiatowego lekarza weterynaryjnego.

Art. 5.

1. W państwowej lecznicy dla zwierząt dostarcza się choremu zwierzęta za opłatą wszelkiej pomocy lekarsko-weterynaryjnej, potrzebnej opieki, leków, wyżywienia i pomieszczenia. Ryzyko prawidłowych zabiegów w państwowej lecznicy dla zwierząt ponosi właściciel zwierzęcia.
2. Państwowa lecznica dla zwierząt może jednak uzależnić przyjęcie chorego zwierzęcia od dostarczenia paszy na wyżywienie.

Art. 6.

Przyjęcie zwierzęcia chorego do państwowej lecznicy dla zwierząt może być uzależnione od ubezpieczenia go w zakładzie ubezpieczeń. Zwierzę, przyjęte do lecznicy, może być też ubezpieczone przez kierownictwo tej lecznicy na koszt właściciela zwierzęcia.

Art. 7.

Przepisy o opłatach, pobieranych w państwowej lecznicy dla zwierząt, wyda w drodze rozporządzenia Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Art. 8.

1. Wydanie zwierzęcia, pozostawionego na leczeniu, można uzależnić od opłacenia kosztów leczenia, wyżywienia i ubezpieczenia (art. 5-7).
2. Jeżeli zwierzę oddane zostało do państwowej lecznicy nie przez właściciela, lecz przez inną osobę, a osoba ta działała we własnym imieniu, odpowiedzialna jest ona za uiszczenie opłaty solidarnie z właścicielem.

Art. 9.

1. Zaległe należności z tytułu kosztów leczenia, wyżywienia i ubezpieczenia ściąga się w drodze egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych.
2. Wykaz zaległości, wydany przez państwową lecznicę dla zwierząt, stanowi tytuł egzekucyjny.

Art. 10.

1. W razie padnięcia zwierzęcia w państwowej lecznicy, kierownictwo lecznicy zawiadamia o tym właściciela zwierzęcia, a padłe zwierzę przekazuje do zakładu utylizacyjnego lub na grzebowisko.
2. Sekcji padłych zwierząt dokonać można na terenie lecznicy tylko w tym przypadku, jeżeli lecznica posiada odpowiednie ku temu warunki.

Art. 11.

1. Stosunek pracy pracowników państwowych lecznic dla zwierząt opiera się na ustawie o państwowej służbie cywilnej bądź na umowie.
2. Przepisy o wynagrodzeniu lekarzy oraz pomocniczego personelu fachowego państwowych lecznic dla zwierząt wyda w drodze rozporządzenia Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami Pracy i Opieki Społecznej oraz Skarbu.

Art. 12.

Kierownikami państwowymi lecznic dla zwierząt mogą być tylko lekarze weterynaryjni, posiadający prawo praktyki lekarsko-weterynaryjnej w Rzeczypospolitej Polskiej i co najmniej dwa lata praktyki lekarsko-weterynaryjnej, w tym pół roku w państwowej lecznicy dla zwierząt.

DZIAŁ III**Społeczne i prywatne lecznice dla zwierząt****Art. 13.**

1. Otwarcie lecznicy dla zwierząt następuje w trybie określonym w przepisach o działalności gospodarczej.

ust. 2 skreślony

Art. 14.

1. Społeczna lub prywatna lecznica dla zwierząt ma stałego kierownika, który odpowiada za jej działalność. Kierownik winien posiadać kwalifikacje określone w art. 12.
2. O wyznaczeniu bądź zmianie kierownika lecznicy dla zwierząt właściciel lecznicy obowiązany jest zawiadomić w ciągu ośmiu dni właściwą władzę (art. 22).

Art. 15.

1. Budynki i urządzenia lecznicze społecznej i prywatnej lecznicy dla zwierząt powinny odpowiadać warunkom sanitarno-weterynaryjnym i współczesnym wymaganiom lecznictwa.
2. Społeczna i prywatna lecznica dla zwierząt powinna posiadać pomieszczenie izolacyjne dla zwierząt zakaźnie chorych.

Art. 16.

O zamiarze zamknięcia społecznej lub prywatnej lecznicy dla zwierząt kierownik powinien zawiadomić pisemnie właściwą władzę (art. 22) co najmniej na miesiąc przed dniem zamknięcia lecznicy.

Art. 17.

Powiatowy lekarz weterynarii może zarządzić zamknięcie społecznej lub prywatnej lecznicy dla zwierząt, jeżeli stwierdzi istotne naruszenie obowiązujących przepisów prawnych lub postanowień regulaminu, albo jeżeli wskutek nienależytego prowadzenia lecznicy chore zwierzęta ponoszą szkodę na zdrowiu.

art. 18 skreślony

DZIAŁ IV**Przychodnie dla zwierząt****Art. 19.**

1. Pomoc lekarsko-weterynaryjna, udzielana w przychodniach dla zwierząt, obejmuje zbadanie, ordynacje, leczenie, zabiegi operacyjne, opatrunki oraz inne zabiegi rozpoznawcze i lecznicze.
2. Przepisy art. 3 ust. 2, art. 5, 7, 8 ust. 2, art. 9, 10 i 11 stosuje się odpowiednio do państwowych przychodni. Do innych przychodni stosuje się odpowiednio przepisy art. 13, 14, 16 i 18.
3. Dokonanie operacji na zwierzęciu w państwowej przychodni dla zwierząt może być uzależnione od ubezpieczenia go w zakładzie ubezpieczeń.

Art. 20.

Kierownikiem przychodni może być tylko lekarz weterynarii mający prawo praktyki w Rzeczypospolitej Polskiej i co najmniej jednoroczną praktykę lekarsko-weterynaryjną.

Art. 21.

Kierownictwo przychodni społecznej i prywatnej, której działalność właściwa władza (art. 22) uznana za wadliwą, obowiązane jest usunąć wyknięte usterki. W razie nie zastosowania się do wezwania właściwa władza może zarządzić zamknięcie przychodni.

DZIAŁ V**Nadzór i kontrola zakładów leczniczych dla zwierząt****[Art. 22.**

Nadzór nad wykonywaniem przepisów ustawy w odniesieniu do lecznic sprawuje starosta za pośrednictwem powiatowego lekarza weterynarii.]

nowe brzmienie art. 22 wchodzi w życie z dniem 28.04.2003 r. (Dz.U. z 2003 r. Nr 52, poz. 450)

<Art. 22.

Nadzór nad wykonaniem przepisów ustawy w odniesieniu do lecznic sprawuje powiatowy lekarz weterynarii właściwy ze względu na miejsce położenia lecznicy.>

DZIAŁ VI
Przepisy karne

Art. 23.

1. Kto wbrew obowiązkowi, przewidzianemu w art. 13 i 19, otwiera bez zezwolenia wojewody lecznicę lub przychodnię dla zwierząt - podlega karze grzywny do 150.000 zł.
2. Tej samej karze ulega, kto wbrew zarządzeniu, wydanemu na podstawie art. 17 i 21, prowadzi nadal lecznicę lub przychodnię dla zwierząt.
3. Kto, będąc kierownikiem, wbrew obowiązkowi, przewidzianemu w art. 16 i 19 ust. 2, nie powiadamia właściwej władzy (art. 22) o zamiarze zamknięcia lecznicy lub przychodni dla zwierząt - podlega karze grzywny do 50.000 zł.
4. Do orzekania powołane są powiatowe władze administracji ogólnej.

DZIAŁ VII
Przepisy przejściowe i końcowe

Art. 24.

1. Właściciele lub zarządzający społecznych i prywatnych lecznic i przychodni dla zwierząt, istniejących w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, powinni przedłożyć właściwym władzom regulamin i plan urządzenia do zatwierdzenia.
2. Obowiązek powyższy pod rygorem zamknięcia zakładu powinien być wykonany w ciągu roku od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 25.

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych w okresie pięciu lat od wejścia w życie niniejszej ustawy może zwalniać kandydatów na stanowiska kierowników zakładów leczniczych dla zwierząt od obowiązku wykazania się półroczną praktyką w państwowej lecznicy dla zwierząt (art. 12 i 14 ust. 1), jeżeli kandydaci posiadają przynajmniej pięć lat praktyki lekarsko-weterynaryjnej.

Art. 26.

Przepisów niniejszej ustawy nie stosuje się do klinik i innych zakładów leczniczych dla zwierząt, prowadzonych przez szkoły wyższe.

Art. 27.

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 28.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.